

Predikan på den tionde söndagen efter trefaldighet, 16/8 2020

Denna predikan kommer att hållas i samband med meditationsvandringen i Vidingsjö kyrkbys trädgård

Idag har jag valt Frälsarkransen och Jag-pärlan som vår plats för predikan. Jag-pärlan som i Frälsarkransen är den minsta av alla pärlor men som skimrar som pärlemor. Jag-pärlan som vill tala om för oss hur oerhört älskade vi är i Guds ögon. Älskade och utvalda av Gud själv.

Episteltexten talade om att Gud, genom den helige Ande, ger och utrustar oss var och en med gåvor/talanger/saker som vi är bra på. Att Gud ger oss olika gåvor är en del av Guds plan med sin älskade skapelse. Gud vill få använda oss för att göra Guds rike synligt på jorden och Gud ser själv till att utrusta oss och hjälpa oss när vi går hans vägar. Det är det som är *Nåden* tänker jag; att Gud faktiskt utrustar oss, ger oss de gåvor och talanger, som han vill att vi skall använda. Det fina är att det alltid börjar hos Gud...det börjar med Nåden.

Nåden är grunden som vi står och vilar på.

Vi har alltså alla fått gåvor, talanger av Gud...sådant som vi är bra på. Någon är musikalisk, en annan har lätt för att tala med människor och sätta sig in i andras situation, en tredje är bra på att måla och en annan är en god lyssnare. Men ändå tror jag att det tyvärr är vanligt att vi människor underskattar oss själva. Vi jämför oss med andra och ser gärna sådant som vi tycker att andra kan mycket bättre och ser inte alltid allt det som vi kan och som vi är bra på. Och trots allt är det ju så att vi människor är olika varandra och det av en anledning. Det är olikheterna som gör oss unika. En av de dummaste saker vi kan göra mot oss själva, och mot andra också för den delen, det är att gå genom livet och underskatta oss själva. Det är lika dumt som att köra bil med handbromsen åtdragen.

Jag vill få dela en berättelse som jag tycker mycket om och som handlar om just detta.

Det var en gång en man som hade två vattenkrus. Krusen fäste han i vardera änden i en lång pinne, som han la över axlarna varje morgon när han gick för att hämta vatten i floden.

Det ena kruset var i perfekt skick, medan det andra hade en stor spricka som gjorde att kruset bara var halvfullt efter promenaden från floden till huset.

En dag, när mannen höll på att fylla krusen i floden, kunde det spruckna kruset inte vara tyst längre.

-Jag skäms så förskräckligt, grät kruset. Jag gör ett uselt jobb. På grund av min spricka får du bara hälften så mycket vatten av mig som du borde. Jag känner mig så misslyckad!

-Jag visste inte att du kände så här, svarade mannen bekymrat. Men gör mig en tjänst. På vägen tillbaka till huset, titta då noga på vägen.

När de kommit tillbaks till huset frågade mannen:

-Lade du märke till de vackra blommorna vid vägkanten?

-Ja, snyftade kruset.

-Lade du märke till att de bara växer på din sida av vägen? Du förstår, jag har alltid vetat om din spricka. Därför planterade jag blommor vid vägkanten, som du har vattnat varje dag. Om du inte varit som du är, skulle jag inte varje dag kunnat plocka blommor och sätta på bordet. Utan din spricka, skulle både vägkanten och huset saknat denna blomsterprakt!

Ur "Det är aldrig kört!"